

а) Обавеза евидентирања промета преко фискалне касе у случају када привредни субјект из свог малопродајног објекта узима добра (нпр. средства за хигијену и друго текуће одржавање пословних просторија) у пословне сврхе, односно у циљу обављања делатности

б) Порески третман узимања добара која су део пословне имовине обвезника ПДВ у пословне сврхе, односно у циљу обављања делатности

(Мишљење Министарства финансија, бр. 413-00-0539/2009-04 од 21.5.2009. год.)

а) У складу са одредбом члана 3. ст. 1. и 2. Закона о фискалним касама („Сл. гласник РС“, бр. 135/04, у даљем тексту: Закон), лице које је уписано у одговарајући регистар за промет добара на мало, односно за пружање услуга физичким лицима, дужно је да врши евидентирање сваког појединачно оствареног промета преко фискалне касе. Обавеза евидентирања сваког појединачно оствареног промета преко фискалне касе постоји и у случају када се услуга пружа физичком лицу, а накнаду за пружене услуге сноси правно лице, односно предузетник, и то независно од начина плаћања (готовина, чек, картица и безготовинско плаћање).

Сагласно одредби члана 3. став 3. Закона, обавеза евидентирања сваког појединачно оствареног промета преко фискалне касе не односи се на пољопривредног произвођача и власника самосталне занатске радње који на пијачним тезгама и сличним објектима продају пољопривредне производе, односно сопствене производе занатства и домаће радиности, као и на банкарске организације, осигуравајуће организације, ПТТ и јавна предузећа која накнаду за продата добра, односно пружене услуге физичким лицима наплаћују испостављањем рачуна о обрачуну потрошње преко мерних инструмената (грејање, гас, телефон, електрична енергија, вода и др.).

Уредбом о одређивању лица на која се, услед специфичности делатности које обављају, не односи обавеза евидентирања промета преко фискалне касе („Сл. гласник РС“, бр. 18/09, у даљем тексту: Уредба) одређене су лица на која се не односи обавеза евидентирања промета преко фискалне касе.

Према томе, с обзиром да делатност трговине на мало није изузета од обавезе евидентирања промета преко фискалне касе наведеним чланом Закона, као ни наведеном Уредбом, промет који привредни субјект оствари продајом добара физичким и правним лицима, односно предузетницима дужан је да евидентира преко фискалне касе, без обзира да ли се наплата врши готовински или безготовинском уплатом на рачун привредног субјекта који се бави прометом добара на мало.

Међутим, у конкретном случају, када привредни субјект из свог малопродајног објекта узима добра (нпр. средства за хигијену и друго текуће одржавање пословних просторија), у пословне сврхе, односно у циљу обављања делатности, према мишљењу Министарства финансија такво узимање добара није дужан да евидентира преко фискалне касе, с обзиром да није извршен промет, односно не постоји накнада за узета добра.

Министарство финансија напомиње да је привредни субјект дужан да за тако узета добра изврши раздужење малопродајног објекта и интерним рачуном задужи место трошка у привредном субјекту по набавној цени, у складу са прописима који регулишу област рачуноводства и ревизије.

б) Одредбом члана 3. тачка 1) Закона о порезу на додату вредност („Сл. гласник РС“, бр. 84/04, 86/04–исправка, 61/05 и 61/07, у даљем тексту: Закон) прописано је да су предмет опорезивања ПДВ испорука добара и пружање услуга (у даљем тексту: промет добара и услуга) које порески обвезник изврши у Републици уз накнаду, у оквиру

обављања делатности, као и увоз добара у Републику.

Промет добара, у смислу овог закона, је пренос права располагања на телесним стварима (у даљем тексту: добра) лицу које тим добрима може располагати као власник ако овим законом није друкчије одређено (члан 4. став 1. Закона).

У складу са наведеним законским одредбама, када обвезник ПД узима добра која су део његове пословне имовине у пословне сврхе, односно у циљу обављања делатности, у том случају не ради се о промету добара, па по том основу не постоји ни обавеза обрачунавања и плаћања ПДВ.

Према одредби члана 42. став 1. Закона, обвезник је дужан да изда рачун или други документ који служи као рачун (у даљем тексту: рачун) за сваки промет добара и услуга другим обвезницима.

Међутим, када обвезник ПДВ узима добра која су део његове пословне имовине, у пословне сврхе, односно у циљу обављања делатности, у том случају не ради се о промету добара, па по том основу не постоји ни обавеза издавања рачуна из члана 42. Закона.

Поред тога, обвезник ПДВ дужан је да води евиденцију о добрима која узима за пословне сврхе, а која обезбеђује вршење контроле у складу са одредбом члана 46. став 1. Закона и одредба-ма Правилника о облику, садржини и начину вођења евиденције о ПДВ („Сл. гласник РС“, бр. 107/04 и 67/05).

Министарство финансија напомиње да обвезник који је у фискалним исечцима исказивао ПДВ, а да за то није имао обавезу, дужан је да, сходно одредбама члана 10. став 1. тачка 4), члана 44. став 3. и члана 51. став 2. Закона, плати исказани ПДВ.